

Pentru a nu da nimic de bănuir turcilor și ciorbagiilor, organizația lui Seliminski se altoiește pe aceea a vechilor bresle, pe ai căror membri îi cîștigă, antrenându-i să-și apere interesele lor și ale celorlalte pături asuprite de către ciorbagii. În scurtă vreme tot mai mulți breslași încep să pătrundă în treburile obștești și apoi chiar în conducerea orașului, limitînd foarte mult abuzurile ciorbagiilor și turcilor. Ca urmare, orașul ajunsese acum la cea mai mare înflorire. Seliminski însuși afirmă: «Astfel orașul meu natal era cel mai înfloritor, cel mai bogat, cel mai dezvoltat și mai prosper dintre toate orașele din Tracia. Și toate acestea se datorau înțelepciunii și priceperii concetățenilor mei»¹. «Se văzu îndată că, atunci cînd poporul a luat puterea din mîna ciorbagiilor, turcii cei sălbatici și fanatici au devenit blinzi ca oile și și-au pierdut îndrăzneala, nemaicutezînd a se răzbuna pe bulgari»². Abia tîrziu, în 1827, le-a destăinuit — și aceasta numai în fața unui număr restrîns de membri ai «Frăției» — scopul adevărat și final al organizației, lupta pentru libertate împotriva stăpînirii otomane. Credința că Rusia va porni un nou război împotriva Porții și că, în așteptarea acestuia, bulgarii trebuiau să fie pregătiți, i-a fost întărită de convorbirea secretă pe care a avut-o cu Al. Duhamel, curierul guvernamental rus, la trecerea acestuia prin Sliven³. Pînă la declararea războiului, «Frăția» și-a întărit legăturile sale cu celelalte orașe și mai ales cu emigrația bulgară de la București. Seliminski descrie cu multe amănunte suferințele pe care le-au îndurat slivnenii îndată după declararea războiului ruso-turc din 1828—1829, cînd ciorbagii au ridicat iar capul dînd pe mîna turcilor o mulțime de oameni nevinovați, acuzîndu-i că sînt în legături tainice cu rușii. Viața tuturor era în primejdie și Seliminski însuși, spre a se salva, pleacă la Plovdiv ca învățător. Pînă la 31 iulie 1829, cînd trupele rusești au intrat în Sliven, orașul a trăit clipe grele. Sub scurta ocupație rusească însă, slivnenii s-au simțit cu adevărat liberi și, uitînd de orice suferințe, au întîrziat să intervină la comandamentul rus pentru ca și orașul lor să scape de sub robia turcească. Abia cînd au auzit că emigrația bulgară din Țara Romînească intervenise în acest scop, slivnenii s-au gîndit să facă și ei același lucru⁴, dar delegația lor a ajuns la Adrianopol după ce tratatul fusese semnat.

Într-adevăr, în iulie 1828, Alexandru Pavlovici, ca deputat al emigrației bulgare din București⁵, a fost trimis la Șumen, unde se afla comandamentul rus. În memoriul predat aci, Alexandru Pavlovici a expus rezumativ toate încercările pe care le-au făcut bulgarii din Țara Romînească pentru îmbunătățirea soartei poporului bulgar. Se amintea aici de misiunea Nekovici-Zambin din 1807, de misiunea Nekovici-Pavlovici la Constantinopol, cerîndu-se ca bulgarilor să li se acorde «aceeași protecție de care se bucură Serbia, Țara Romînească, Moldova și Grecia». Tot la Șumen, Alexandru Pavlovici a mai alcătuit un memoriu, mult mai scurt decît primul și pe care l-a adresat țarului Nicolae, la Varna. Toate acestea, precum și împuternicirea pe care o avea din partea emigrației bulgare din București, au fost trimise la Ministerul de Externe rus pentru o amănunțită cercetare. Pe baza acestor memorii s-a alcătuit chiar un proiect pentru formarea unui stat bulgar independent. În fruntea acestuia urma

¹ St. Maslev, *op. cit.*, p. 215.

² M. Arnaudov, *Др. Ив. Селимински*, p. 120.

³ Seliminski, *op. cit.*, IX, p. 54.

⁴ T. V. Kristanov, I. V. Penakov, St. Maslev, *op. cit.*, p. 73.

⁵ V. D. Копобеев, *Национально-освободительное движение в Болгарии в 1828—1829 гг.*, în *Ученые записки Института славяноведения*, Moscova, 1960, p. 268.